

Arrest

nr. 187 137 van 19 mei 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 17 februari 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 1 februari 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 maart 2017 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 10 april 2017.

Gelet op de beschikking van 20 april 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 mei 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. LECOMPTE.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

Uit de gegevens in het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij zich voor haar asielaanvraag baseert op dezelfde motieven als degene die door haar oudste zoon A.M.M.M.N. worden aangevoerd. Deze vaststelling wordt ter terechtzitting niet betwist.

Inzake haar zoon wordt bij arrest nr. 187 135 van 19 mei 2017 als volgt gemotiveerd:

“1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. In casu wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn onderhavige asielaanvraag geen nieuwe elementen aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidige tweede asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn vorige, eerste asielaanvraag heeft uiteengezet. Uit zijn verklaringen, alsook die van zijn ouders en broer S. in het kader van hun asielaanvraag, blijkt een vrees wegens de opzettelijke brandstichting in 2011 of 2012, de opzettelijke aanrijding van verzoeker eind maart, begin april 2015, de verschillende bedreigingen tegen de persoon van verzoeker, de poging tot rekrutering van verzoeker en later diens broer S. door sjiiitische militieën, alsook de jarenlange problemen van S. omwille van zijn soennitische strekking.

De eerste asielaanvraag van verzoeker en diens ouders werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 174 060 van 2 september 2016 omdat hun asielrelaas ongeloofwaardig is, en er in Bagdad geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoeker en zijn ouders louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico zouden lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van hun leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Ter ondersteuning van zijn huidige tweede asielaanvraag legt verzoeker bijkomende verklaringen af en volgende documenten neer: een kopie van een medisch attest, een kopie van een attest van de technische dienst van de politie in Bagdad in verband met zijn wagen, een kopie van een attest van het politiekantoor van Al Rashed aangaande zijn wagen, kopieën van vier foto's van zijn voertuig, een kopie van het inschrijvingsbewijs van zijn auto, een kopie van twee dreigbrieven van Asa'eb Ahl al Haqq, een kopie van zijn identiteitskaart en een kopie van zijn nationaliteitsbewijs. Door verzoekers ouders werden in het kader van hun asielaanvraag de volgende documenten neergelegd: kopieën van 13 foto's van hun verbrand huurappartement, een kopie van het verslag van de brand door de brandweer, een kopie van hun identiteitskaart en hun nationaliteitsbewijs.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke

punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4.1. Aangezien reeds in het kader van verzoekers vorige asielaanvraag bij 's Raads arrest nr. 174 060 van 2 september 2016 werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door verzoeker (en zijn ouders) ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen elementen bijbrengt die zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen, dient te worden besloten dat verzoeker niet aantoonbaar in zijn land van herkomst persoonlijke problemen te hebben (gekend).

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het beknopt uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het summier herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, en het formuleren van algemene beweringen en kritiek (op de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal), waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

Verzoeker gaat er thans in zijn verzoekschrift ten onrechte van uit dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren, met name wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden (cf. RvS 17 december 2013, nr. 225.960). Daarenboven kan aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is, zo blijkt uit voormeld arrest van de Raad waarin in het kader van zijn vorige asielaanvraag tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas, waarin hij tot op heden volhardt, werd besloten. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Om die reden, gelet ook inzonderheid op het feit dat het alle gemakkelijk door knip-en plakwerk te manipuleren fotokopieën betreft alsook de overige concrete vaststellingen van de commissaris-generaal omtrent die stukken, zoals o.a. het feit dat enkele van de neergelegde documenten op verschillende punten inhoudelijk niet stroken met verzoekers verklaringen en de foto's van de beschadigde wagen geenszins uitsluitend bieden over de omstandigheden, plaats en tijd waarin verzoekers wagen beschadigd zou zijn geraakt, vaststellingen welke door verzoeker -die hiertoe geen ernstige poging onderneemt- niet worden ontkracht of weerlegt, en gezien de informatie van het Commissariaat-generaal verrat in het administratief dossier waaruit blijkt dat er in Irak een hoge graad van corruptie heerst en allerhande documenten er tegen betaling kunnen verkregen worden waardoor de bewijswaarde van Iraakse documenten bijzonder relatief is, kan aan de door verzoeker en zijn ouders bij de huidige tweede asielaanvraag neergelegde documenten geen bewijswaarde worden gehecht. Verzoeker brengt niets in tegen en ontkracht, noch weerlegt alzo geenszins de verschillende vaststellingen in de bestreden beslissing op grond waarvan door het Commissariaat-generaal wordt vastgesteld en geoordeeld dat de situatie in Bagdad actueel niet van die aard is dat burgers er een reëel risico zouden lopen op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Hij gaat hier niet in het minst op in en brengt geen gegevens aan die vermogen een ander licht te werpen op of afbreuk te doen aan de informatie en analyse van de commissaris-generaal omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad in het licht van voormelde bepaling van de vreemdelingenwet.

5. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53

0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, §2, van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 24 maart 2017, voert verzoekende partij aan dat geen rekening wordt gehouden met de COI van 6 februari 2017 en in de beschikking zelfs niet verwezen wordt naar deze COI. Verzoekende partij licht toe dat zij en haar familie soenniet zijn en dat in voornoemde COI uitdrukkelijk het volgende wordt gesteld op p. 35: *“Soennieten in Bagdad lopen een groter risico om slachtoffer te worden van sjiitische milities dan sjiieten. Deze milities handelen in feitelijke straffeloosheid, en de overheid is niet willens of niet bij machte om hen te beteugelen(...)”*. Verzoekende partij benadrukt dat dit onderdeel van de COI niet onderzocht is en dat aan haar minstens de subsidiaire bescherming moet toegekend worden.

4.2.1. Waar verzoekende partij ter terechtzitting opwerpt dat geen rekening wordt gehouden met de COI van 6 februari 2017 en in de beschikking zelfs niet verwezen wordt naar deze COI, dient er op gewezen te worden dat dit een nieuw middel tegen de motivering van de bestreden beslissing betreft. Noch verzoekende partij noch haar broer noch haar ouders, maakten in hun verzoekschrift hiervan enig gewag. Het hoeft dan ook niet te verwonderen dat in de beschikking niet verwezen wordt naar deze COI of deze argumentatie die verzoekende partij enkel ter terechtzitting heeft gevoerd. Bovendien werd de bestreden beslissing genomen op 1 februari 2017 terwijl de informatie waarnaar verzoekende partij verwijst dateert van 6 februari 2017.

Dient te worden benadrukt dat het verzoek tot horen niet als bijkomende memorie mag beschouwd worden, en als dusdanig zodoende niet is voorzien in het procedurereglement, maar dat het proceseconomisch aangewezen was niet te wachten tot de eigenlijke terechtzitting en het middel zo spoedig mogelijk op te werpen. Ook gelet op de rechten van verdediging was het aangewezen dit te doen, teneinde de verwerende partij de kans te geven op voorhand kennis te nemen van het middel en het desgevallend te kunnen betwisten ter terechtzitting (cf. RvS 10 februari 2010, nr. 200 738). Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij niet alleen heeft gewacht tot de terechtzitting om dit nieuwe middel te ontwikkelen, maar tevens nalaat aan te tonen dat zij dit middel niet kon ontwikkelen in haar inleidend verzoekschrift. Het ter terechtzitting van 5 mei 2017 nieuw ontwikkelde middel is dan ook laattijdig en zodoende onontvankelijk.

Zo verzoekende partij nog zou kunnen voorhouden dat zij niet eerder deze argumentatie kon voeren daar zij niet eerder over deze informatie beschikte, wijst de Raad op hetgeen volgt.

4.2.2. De Raad wijst erop dat ook op basis van de COI *“Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad”* d.d. 23 juni 2016 aangenomen kan worden dat soennieten in Bagdad een verhoogd risico lopen om slachtoffer te worden van bepaalde feiten (zie p. 17). Dit gegeven werd dan ook mede in aanmerking genomen bij de beoordeling van de asielaanvraag van verzoekende partij. Dient echter te worden opgemerkt dat

verzoeker niet aantoont en uit de voormelde informatie blijkt evenmin dat dit risico dermate hoog zou zijn dat verzoekende partij, louter ingevolge het gegeven dat zij soenniet is en ingevolge een aanwezigheid aldaar, zou dreigen te worden vervolgd of geviseerd. Mede gelet op de in het kader van haar eerste asielaanvraag vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar vermeende vrees en problemen, haalde verzoekende partij bovendien geen concrete, ernstige en geloofwaardige problemen aan verbonden aan haar soenniet-zijn. Ook het betoog ter terechtzitting berust niet op eigen persoonlijke ervaringen. Verzoekende partij toont aldus niet aan dat zij louter ingevolge haar profiel als soenniet problemen zou riskeren bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

Bijgevolg brengt verzoekende partij evenmin elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien mei tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS